

Op de één of andere manier word ik nooit uitgenodigd voor bijeenkomsten waar de zogeheten norm bepaald wordt; die nietsontziende norm die - ondanks mijn eeuwige vetorecht - elke keer weer erdoorheen gedrukt wordt. Aangenomen dat de norm conform de regels zou zijn, blijkt stiekem de norm gewoon dat te zijn wat de meerderheid doet; namelijk hoofdzakelijk elkaar naäpen. Ik vraag mij hierbij nadrukkelijk af hoe die meerderheid daartoe bewogen wordt en of deze groep zich alleen zo gemiddeld in bijpassend groepsverband gedraagt. Zou wellicht tijdens één-op-één-gelegenheden *het normale* als sneeuw voor de zon verdwijnen, zelfs gedurende de zomer? Daar zou ik dan graag getuige van willen zijn. Bij deze geef ik me officieel daarvoor op, bij voorbaat dank.

Hoe manoeuvreert een gewoonte zich immers anders van de één naar de ander? Uitgaande van die ene, die allereerste druppel in de vijver, die het hele wateroppervlak met zijn kringen, als zijn koninkrijk bestrijkt, met het nadrukkelijke advies vooral geen eigen drijfsnelheid erop na te houden, daarentegen braaf je voorganger te blijven volgen.

Deze cirkel kan in één moeite doorgetrokken worden naar het avondeten dat – om een eeuwig duistere reden stipt om zes uur 's-avonds genuttigd schijnt te moeten worden, of de afwas die ondanks een heersende kamertemperatuur niet nat in de daarvoor bestemde opbergkastjes zou mogen belanden en niet te vergeten onze basisbehoefte zuurstof die kennelijk niet rechtstreeks uit de ons omringende lucht geïnhaleerd zou mogen worden.

Hoe zou het mogelijk zijn, in deze wetmatigheid in te breken? Het eerste wat mij hierbij binnenvalt, is om vliegensvlug nóg een steen in het water danwel keukenkastje te gooien, en wel heel precies tussen twee zichtbaar opeenvolgende kringen danwel stapels borden in gemikt. Het normale impliceert immers een benauwende onveranderlijkheid, eeuwige consensus, een kille status quo die haaks op de dynamiek van een gezond en vloeiend verlopend leven staat, waarbij ieder moment om een ander inzicht en andere aanpak vraagt. Een ingeslepen normaal dat nooit bevraagd wordt is misschien wel even dodelijk als een nieuw opgelegde absurde norm, die op geen enkele waarheid zou berusten.

Zo komen we weer terug op het oorspronkelijke uitgangspunt: wat is normaal? Of moet ik zeggen: hoezo is normaal, of beter nog: waarom accepteren wij normaal? Wie waren er eerder, de (ongeschreven) regels of de norm? De regen of de worm? Via welke sluiproute heeft het '*normaal*' het in hemelsnaam klaargespeeld zich als naar vals spel riekende dwingende norm of algemeen geaccepteerd en ongeverifieerd dogma te manifesteren?

Wanneer *normaal* zo nodig de norm zou zijn, (zoals de meerderheid zich gedraagt), hoe zit het dan als je in je eentje bent en de meerderheid in geen velden of wegen te bekennen is? Wie kan dan eindelijk de nieuwe maatstaf overnemen, die door die ene persoon in gang is gezet? Waar zijn die scheidsrechters dan plotseling gebleven, aan wie zoveel gelegen is de dagelijkse doorsnee-gang-van-zaken zo ferm te willen bewaken? Komt niet alles uiteindelijk ergens vandaan?

Op zoek naar een antwoord, vraag ik me af waar ik de gebrainwashte gemiddelde meerderheid het beste zou kunnen treffen, behalve in de supermarkt. Het strand valt hierbij af, dat – altijd als ik er ben - zo kaal en leeg is als een pas geschoren lammetje, dat staat te rillen in de eerste Zuidwester storm, met een zojuist gehesen verwoed wapperende rode vlag op de achtergrond. Hoe groot is de kans dat de massa, die zich over het algemeen in groepsverband beweegt, zich eindelijk eens strategisch gaat verspreiden? Of zou zelfs een eenling ten prooi kunnen vallen aan kuddegedrag, zoals een te vaak gewassen theezakje dat zichzelf nauwelijks meer in de spiegel herkent?

Ondertussen wordt het de hoogste tijd mijn onderzoeksvraag te herformuleren, omdat ik natuurlijk het liefste zelf bepaal wat de norm is, om van daaruit zo efficiënt mogelijk over het abnormale te kunnen regeren:

Is normaal een regel, een gemiddelde, of puur gebaseerd op perceptie? Met deze stelling valt gemakkelijk af te rekenen; namelijk als normaal *een gemiddelde* zou zijn, bestaat het niet (het is immers een theoretisch berekend gegeven). Daarmee valt B duidelijk af.

Indien normaal gebaseerd zou zijn *op perceptie*, valt er geen peil op te trekken, aangezien ieder de werkelijkheid anders en zeer persoonlijk ervaart. Haal er maar eens een willekeurige getuige bij. Hiermee treedt C in de voetsporen van B, met de getuige erachteraan.

Wanneer we tenslotte A als juist zouden erkennen, implicerend dat normaal een *regel* zou zijn, komen we er nooit meer vanaf, wat gevaarlijke, onomkeerbare en fraudegevoelige situaties zou kunnen veroorzaken. Waarop is deze regel immers gestoeld? Wie houdt daarbij wie de hand boven het hoofd? Welke netwerken moeten er in stand gehouden worden ten koste van welke prijs? Wie loopt er weg met welk winstoogerk? Of welke rijkaard is uit ballorige verveling ten prooi gevallen aan zijn eigen onstilbare machtshonger? Uit veiligheidsoverwegingen moet dus ook optie A bij deze fout gerekend worden.

Wat blijft er dan nog over? Volgens mij bitter weinig. Dit klinkt als muziek in de oren door een bovengemiddelde koptelefoon met volumecontrole. Het betekent namelijk dat de algemene norm steeds meer afbrokkelt, en ieder eindelijk zijn eigen gedrag autonoom kan gaan bepalen. Niemand hoeft meer geïmiteerd noch geïntimideerd te worden, geen product meer aangeprezen, geen standpunt meer verdedigd, geen denkwijze meer opgelegd en geen mening meer in de mond te worden gelegd, die er bij gebrek aan balans toch direct weer uit zou vallen. Zouden we dan eindelijk vrij zijn en die eeuwig achtergebleven intelligentie-update zelf kunnen installeren? Of kunnen we dat beter uitbesteden aan een zogenaamde software-deskundige met virusspecialisatie en jarenlange duistere staat van dienst?

Uitgaande van het individu lijkt het de beste oplossing om een nieuwe norm te formuleren die juist tegen de massa ingaat, precies om teveel macht over anderen te voorkomen. Het (algemene) individuele belang dient net zo goed het (specifieke) groepsbelang als andersom. Daarmee verliezen de regels hun zeggingskracht. Een verbodsbord met het onderbord: *Degene die zich hieraan houdt, wordt bestraft*. Of een gebod met een zware boete. U dient zich hier te melden, volg dit pad, kijk omhoog, recht in de loop van een scherpschutter, die overigens van dichterbij een vogelverschrikker blijkt te zijn. Dit is géén ingang, met daaronder het bijschrift: *Welkom*. Of: Nooduitgang, met daaronder de tekst: *Dit is een omleiding*. Of: Houd u aan de maximale snelheid, onder de verspringende cijfers van een digitale klok. Of: Doe eerst de deur dicht, voordat je naar buiten of naar binnen gaat. Leve de tegenstrijdigheden, welkom in de aard van ons brein.

Ondertussen begint het strand weer vol te stromen. Ik ben net op tijd. Ik neem een route binnendoor en alles blijkt definitief anders te zijn dan dat het altijd geleken heeft.

Plakatieren
verboten

AD 778